

Pligt at gjøre, hvad vi kunne, for at bringe Sagen videre, og der kan ikke deraf drages den Slutning, at vi ere berettigede til paa Sagens nuværende Trin at ſtaa den foreliggende Sag ihjel. Den anden Motivering, ſom Mindretallet fremſætter, er den, at man anſer det for konſtitutionelt urigtigt at henſtyde Hovedbehandlingen af en ſaa vigtig Sag til et Fællesudvalg. Jeg for mit Bedkommende har i og for ſig ikke Noget imod, at en Sag ſom denne, hvis den ikke kan tilendbringes før, bringes over i et Fællesudvalg, og at man der gjør et Forſøg paa, om man ikke paa Sagens ſidſte Trin kunde ſaae den paa en lykkelig Maade bragt ud af Verden. Jeg har da ogſaa ſelv — jeg tilſtaar det ganſke ærlig — efter den Maade, ſom jeg troede, at Forhandlingerne vilde blive indledede paa fra de forſkjellige Sider, oprindelig troet, at Sagen vilde blive ledet lidt efter lidt over i Fællesudvalg, ſaaledes at man haade ſøgt lidt efter lidt at indſtrænke Antallet og Omfanget af Divergenspunkterne, og at, naar det kom til det ſidſte Trin: Fællesudvalget, de da vare blevne ſaa ſaa, at der var Forventning om, at man kunde komme derover. Saaledes ſtillede det ſig for mig i Begyndelſen. Jeg indrømmer imidlertid, efter at jeg har ſet paa Sagens ſenere Gang, at jeg er kommen til den Erkjendelſe, at jeg har taget fejl. Derſom den nu kommer over i Fællesudvalg, ſer det nærmefi ud, ſom om den drives derover, og at vi ville ſtaa i en temmelig kaotiſt Forvirring mellem to Forſlag, der ere ſaa himmelvidt forſkjellige, at Udfigten til en Udværgning ikke er meget ſtor, og at, derſom der kommer et Reſultat, kunde det let blive et, ſom alle Parter kun vilde være utilfredſe med. Derſom det imidlertid paa en for Sagen, for Lovforſlagets Fremme nyttig og værdig Maade kan bringes over i Fællesudvalg, ſkal jeg for mit Bedkommende ikke i den Henſeende lægge nogen Hindring. Jeg er imidlertid enig i, at det er ubehøvet, om Hovedforhandlingen ſkulde ſte i Fællesudvalg; den burde være ſtet her i Salen ved 2den Behandling, og da den ikke ſtete dengang, burde den være ſtet ved 3die Behandling, men da den heller ikke ſtete dengang, bør den ſte nu ved 4de og eneſte Behandling. Men netop fordi jeg er ſaa fulſtændig enig med det ærede Medlem for Præſty Amts 6te Valgkreds i, at Hovedforhandlingen ikke bør finde Sted i et Fællesudvalg, men at den bør finde Sted her, kan jeg ikke være med til at gaa over til en Dagsorden, ſom affjærer Forhandlingen. Det, ſom jeg forlanger, er, at vi nu optage den Hovedforhandling, ſom vi burde have optaget for længe ſiden, og at vi derfor forhandle iſær om de to Forſlag, ſom foreligge, at vi veie det Forſlag, ſom foreligger fra Landſtingets Side, og det Forſlag, ſom foreligger fra et Mindretals Side, imod hinanden og underſøge, hvilket af diſſe Forſlag der virkelig er det, ſom Landet beſt kan være

tjent med. — Den tredie Motivering ſom er fremſat i Dagsordenen, er den, at Thinget „ingen Tillid har til den Forſvarsplan, der danner Forudſætningen for Regjeringens Hærløvsforſlag, og hvis Hovedpunkt er den ved Valget i 1876 forkaſtede Befæſtning af Kjøbenhavn“. Det er jo ikke første Gang, at vi høre den Paafand, at der bagved Regjeringens Lovforſlag ligger en beſteemt Forſvarsplan, og at Kjøbenhavns Befæſtning med Nødvendighed ligger bag derved; men jeg tør ſige, at lige ſaa ofte ſom dette har været paafaaet fra ærede Medlemmers Side, der høre til den Side af Thinget, hvortil det ærede Medlem for Præſty Amts 6te Valgkreds hører, lige ſaa ofte er det ogſaa baade fra Regjeringens Side og fra Thingets Medlemmers Side blevet ſagt, at en ſaadan Forbindelſe med en beſteemt Forſvarsplan ikke finder Sted. Jeg for min Perſon har flere Gange navnlig ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein-Ledreborg) havt Leilighed til at udtale, at det er mig umuligt at kunne ſe nogenſomhelſt Forbindelſe, og at man i alle Tilfælde med Lethed kunde omandre Lovforſlaget paa en ſaadan Maade, f. Ex. ved at følge de Endringer, vi opſtillede ved 2den Behandling, at Lovforſlaget i alle Henſeender kom til at ſtaa paa ſamme Baſis ſom Loven af 1867, og enhver vil dog tilfulde erkjende, at vi ſandelig ikke ſiden 1867 hverken have ſtaaet paa nogen beſteemt Forſvarsplan eller paa Kjøbenhavns Befæſtning. Jeg kan derfor ikke anerkjende Gyldigheden af den Forudſætning, ſom er anført af det ærede Mindretal. — En del lig udtaler det ſamme Mindretal ſom et fjerde Punkt den Anſkuelſe, at Befolkningen bør adſpørges, forinden denne Sag under de forhaandnende Omſtændigheder afgjøres paa det nuværende Grundlag. Det er nu en Udtalelſe, ſom har undret mig Noget, thi jeg ſkjønner ikke rettere, end at det jo ikke er os her i Thinget, der kunne træffe nogenſomhelſt Afgjørelſe om dette Punkt, det er jo et Punkt, ſom det kun tilkommer Regjeringen af afgjøre, og det eneſte Middel, ſom Folkethinget har til at tilveiebringe en Dpløsning, er at bære ſig ſaa galt ad, at det bliver en Nødvendighed for Regjeringen at ſtride dertil, men jeg kan dog ikke antage, at det ærede Medlem vil anbefale en ſaadan Fremgangsmaade (En Stemme: Det er ſtet før). Ja, det er ganſke viſt ſtet før, men det er dog mindre anbefalelsesværdigt. Jeg forſtaar imidlertid ikke, hvad det ærede Medlem og hans Medforſlagsſtillere egentlig vilde at opnaa ved en Dpløsning, thi vi kunne jo ikke ſkjule for os ſelv, at Spørgsmaalet om Hærræviſionen nu har foreligget for Folkethinget ſiden 1873, og i de 5 foregaaende Aar, der gif forud for 1873, vidſte enhver Mand i Landet, at det var lovbeſteemt, at Ræviſionen ſkulde finde Sted. Siden den Tid har der 8 Gange været fremſat Lovforſlag, og Ingen af Befolkningen har